ТРУДОВА біографія комсомолки Олександри Дикої щойно розпочалась. Чотири місяці тому вона прийшла на Кіровоградську панчішно-шкарпеткову фабрику і поступила ученицею у в'язальний цех.

Уважно вивчала дівчина роботу передової робітниці Людмили Крижановської, яка допомогла їй освоїти професію в'язальниці. А тепер Олександра вже працює самостійно. І добре працює: кожної зміни виконує виробничі завдання, видає по 67 десятків пар панчішних виробів.

... На мить замріялась дівчина. Про що? Можливо, про майбутнє, про те, що буде воно у неї красивим, світлим.

На знімку: Олександра ДИКА.

Фото В. КОВПАКА.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI № 143 (650) | Середа, 28 листопада 1962 р. | Ціна 2 коп.

БЕРЕМО НОВІ РУБЕЖІ

ЯКРАЗ напередодні Пленуму ЦК КПРС наша механізована молодіжна ланка підбила підсумки своєї праці. Виявились вони досить-таки пристойними: 97 центнерів зерна кукурудзи виростили ми на кожному з 110 гектарів.

— Значить і нас стосуються добрі слова, сказані Микитою Сергійовичем про кукурудзоводів України,— вирішив я з напарником Іваном Галенком.

Звичайно, дуже приємно почути, що працю твою так високо цінять. А вклали її ми немало у цьогорічний врожай. Ще задовго до сівби довелось попрацювати: внесли по 10 тонн перегною на кожен гектар, провели боронування та культивацію грунту, обігрівали насіння перед сівбою, протруювали його. Після появи сходів тричі обробляли посіви, і, звісно, що тільки механізовано. А потім ще пасинкування, додаткове опилення... Ось завдяки чому виростили ми небачений ще досі на наших землях врожай.

Нам хотілося переконати інших, щоб це не випадковість, що з року в рік на великих масивах можна і треба вирощувати таку кукурудзу. Необхідно тільки дружити з агротехнікою, пам'ятати, що означає зараз для нас кукурудза — культура багатих можливостей.

В наступному році маємо намір не здати зайнятих позицій, а навпаки, нові завоювати.

В. МАЛИШКО,
ланковий механізованої ланки колгоспу імені Фрунзе Хмелівського району.

ПОЧЕСНЕ ЗВАННЯ ЗДОБУТО

Як годиться, зустріли Пленум ЦК КПРС робітники цегельного та черепичного цехів Олександрійського міжколгоспбуду—у званні комуністичних.

Присвоєно воно їм після дворічної наполегливої боротьби за право так називатись. І ось в переповненому червоному кутку, в присутності робітників підприємства та гостей, секретар партійної організації М. П. Кушніренко оголошує цю радісну звістку й вручає пам'ятні прапори бригадирам цехів тт. Рослякову та Одаричу. У цехах, які вибороли звання, трудяться переважно випускники середніх шкіл — молодь. І в урочистий день були названі імена кращих з них — комсомольців Таїси Погорілої, Алли Пойди, Людмили Дрок, Алли Одарич та інших.

П. КОВАЛЕНКО.

У Президії Верховної Ради СРСР

Указами Президії Верховної Ради СРСР від 24 листопада 1962 року Державну науково-економічну раду Ради Міністрів СРСР перетворено в Державний плановий комітет Ради Міністрів СРСР (Держплан СРСР). Головою Державного планового комітету Ради Міністрів СРСР призначений заступник Голови Ради Міністрів СРСР тов. ЛОМАКО Петро Фадейович.

Утворено Раду народного господарства СРСР (РНГ СРСР). Головою Ради народного господарства СРСР призначений заступник Голови Ради Міністрів СРСР тов. ДИМШИЦЬ Веніамін Еммануїлович.

Держбуд СРСР перетворено в союзно-республіканський орган — Державний комітет Ради Міністрів СРСР у справах будівництва (Держбуд СРСР). Тов. НОВИКОВ Гнат Трохимович призначений заступником Голови Ради Міністрів СРСР і головою Державного комітету Ради Міністрів СРСР у справах будівництва.

Тов. ЛЕСЕЧКО Михайло Авксентійович призначений заступником Голови Ради Міністрів СРСР.

Міністром енергетики і електрифікації СРСР призначений тов. НЕПОРОЖНІЙ Петро Степанович.

Ліквідовано Комісію державного контролю Ради Міністрів СРСР.

(ТАРС).

ВИСТУП А. І. МІКОЯНА ПО КУБИНСЬКОМУ ТЕЛЕБАЧЕННЮ

ГАВАНА. Перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР А. І. Мікоян, який перебував на Кубі, виступив по кубинському телебаченню.

Ми, сказав А. І. Мікоян, приїхали сюди для розмов з братами, товаришами і від'їжджаємо з почуттям взаємного довір'я, братерського співробітництва, з ще більш відповідальною свідомістю того, що справа Куби — це справа всіх радянських людей.

А. І. Мікоян підкреслив величезну роль, яку відіграв особисто Микита Сергійович Хрущов у ліквідації кубинської кризи. Товариш Хрущов, заявив А. І. Мікоян, просив мене передати всім кубинським друзям, що ми — брати Куби. Такими ми будемо й далі.

«РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ СРСР І ПАРТІЙНЕ КЕРІВНИЦТВО НАРОДНИМ ГОСПОДАРСТВОМ»

Брошура з текстом доповіді М. С. Хрущова на Пленумі ЦК КПРС

Державне видавництво політичної літератури УРСР випустило в світ українською мовою брошуру з текстом доповіді М. С. Хрущова на Пленумі ЦК КПРС 19 листопада 1962 року «Розвиток економіки СРСР і партійне керівництво народним господарством».

Брошуру видано масовим тиражем.

(РАТАУ).

Біографія тільки починається

В цехи заводу „Червона зірка" прийшло 600 новачків

1. — Як ви думаєте, юні друзі, якщо кожний з вас буде досконало вивчати свій верстат, старанно опановувати кількома професіями, то працювати буде цікаво, захоплююче?

Начальник інструментального цеху Г. В. Підопригора обвів поглядом присутніх.

— А там, дивись, і раціоналізатор, винахідник з вас вийде, а якщо продовжити навчання на вечірньому політехнічному, то і конструкторами, інженерами станете. Так?

— Ой, що ви! Які з нас винахідники, інженери, конструктори, — обізвався худорлявий, високий, русоволосий юнак, що сидів на стільці у другому ряду.

— Ви ж наша зміна. Пригадую як ми починали. Також з гайки. А за простою гайкою — бачили всю машину, — розсудливо вів далі ветеран заводу. — А скільки он в нашому та й в інших цехах справжніх майстрів, новаторів виробництва! Чим ви гірші за них? На мій погляд, одна різниця — вони вже десятки років у заводському «котлі» варяться, а ви щойно переступили поріг цеху. Можна сказати — ваша біографія тільки починається...

Віктор Серенков досі пам'ятає, скільки запитань виникало у нього, вчорашнього випускника школи! Юнак, як і його однокласники, не знав: чи зможе він назчитися без сторонніх читати креслення, чи вистачить часу на вечірнє навчання, громадську роботу? Не раз ловив себе на думці — мабуть-таки, краще після школи йти в технічне або ремісниче училище, а потім в цех. Одного разу висловив своє міркування кадровим робітникам. Це не була скарга на труднощі, а так просто, бажання порадитись.

— Ні, ми проти такої думки, — заперечили йому старші. — Ось тут, Вітю, в цеху справжній університет. Все залежить від людини, бо у кожної є хист, талант, вона неповторна. Хто ставить перед собою мету, захоче — доб'ється. А ми, у кого за плечима великий досвід, завжди допоможемо...

— У перші дні було важко, навіть гірко, кисло. Норму виконував тільки на 30 процентів, — пригадує Віктор.— Та я не поспішав обурюватися, нарікати, обвинувачувати когось в несправедливості, нечуйності. Часто підходив мій вчитель Володимир Левашников.

— Не падай духом, Вітю. Навчимо.

І це були не пусті слова. Слюсар-лекальник В. Левашников, майстер А. Ю. Бернард здорово допомагали. Вчили кожну годину, хвилину, радили хороших друзів — книги, підручники. Якось довелось довго повозитися з наладкою верстата. Не виходить. Аж тут Левашников.

— Ану, дай я. Дивись... Відчуваєш? Пробуй тепер сам.

Розгубленості як і не було. Потім не раз хлопець думав про свого «вчителя життя». Руки золоті у Володимира. Постоїш поруч, подивишся на його роботу і самому хочеться більше працювати, вивчити й знати своє діло, як він.

Ні, не заздрив, а наслідував.

2. В цеху — брязкіт заліза, шум верстатів і робочий гомін. До кінця зміни залишалось тільки п'ятнадцять хвилин, а слюсар-інструментальник Віктор Серенков продовжував працювати так, ніби тільки почалась зміна. Йому дорогий час.

Комсомолець замислений, точніше замріяний. Про що думає він? Які горизонти непокоять атлетичного складу, світлоокого, русявого хлопця? Неквапні думки снують в голові. А на серці легко, радісно. Радість ніби проміниться добрим, теплим світлом.

У передженовтневі святкові дні було про що думати Віктору. Звичайно, не про якісь там «бугі-вуги», «рок-н-рол» міркував юнак. Всі його думи — про майбутнє. За рік, що минув, зроблено немало. Вписано перші рядки в його робітничу біографію. А скільки справ ще попереду?

Скоро закінчиться зміна. Повернеться він додому, поїсть і одразу сяде за підручники. Треба ж підготуватися до чергових занять у машинобудівному технікумі. Зараз він навчається на третьому курсі вечірнього відділення. Мріє закінчити його на «відмінно», а там — в інститут. Що ж, він звик до хороших наслідків праці. Ось і зараз до юнака підійшов майстер. Подає наряд і говорить:

— Завдання таке — виготовити шаблон на машину «СКРН-12Б». Врахуй, Серенков, це по третьому розряду.

По третьому, а в нього перший. Значить, йому довіряють, на нього покладаються. Треба зробити. Він зробить. Обов'язково виправдає довір'я. І не тільки на цей раз. Завжди...

Кажуть, щастя приходить поступово. Тому приносить радість навіть маленький початок. У комсомольця є добрий початок. Працьовитість, допитливість, свідома дисципліна, любов до своєї професії принесли йому майстерність, повагу товаришів, забезпечили високу заробітну плату. Він набув певні навички, виборов високе звання ударника комуністичної праці. Для Віктора далеке стало близьким, мрія — реальністю. То нічого, що йому тільки вісімнадцятий, у нього є головне — правильний курс у житті.

3. Немає можливості детально розповісти про інших новачків, ровесників Віктора Серенкова. Можна було б, наприклад, немало повідати про цікаве, багатогранне життя дев'ятнадцятирічного комсомольця Петра Неруша. Травень 1962 року для нього пам'ятний на все життя. Він закінчив технічне училище і прийшов на завод. Став робітником, слюсарем-інструментальником. Часу минуло небагато, а скільки зроблено! Петро полюбив цех, завод. Товариші поважають його. І чого б не поважати? Хлопець працює сумлінно, виробниче завдання виконує не нижче як на 130—140 процентів, дружить з книгами, захоплюється во-

(Продовження на 2-й стор.).

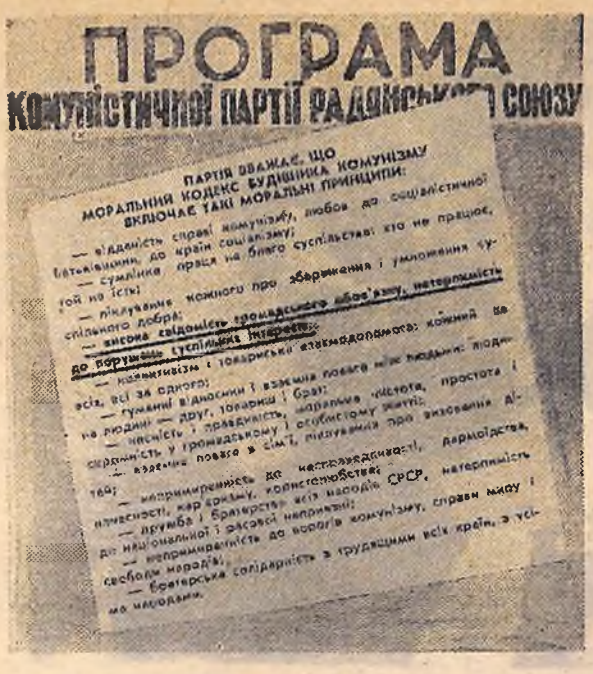

Комсомольський ОПЕРАТИВНИЙ

— Стоп! Увага!

Віктор непомітно підштовхує Миколу.

І Микола враз помічає, як уважно Віктор стежить за хлопцем років двадцяти. Ось він неквапливо направився в бік кінотеатру. Зупинився на розі, полохливо оглядівся. Ні, все спокійно, ніхто не звертає уваги. Швидкий поворот, і він уже за рогом.

— Прогавили, — обурюється Віктор.

Але занепокоєння передчасне. З воріт третього будинку від рогу виходять троє — той же юнак і ще двоє. Постояли, поговорили. А потім один від одного на солідній відстані рушили в бік гомінкої вулиці.

— Будь уважним, — кидає Віктор. — І передай нашим, щоб гав не ловили.

Тимчасом хлопець підходить до гастроному. Озирається. Піднімає козирок кепки і заходить в магазин. Пробитись до прилавку — справа нелегка. Але кепка порівняно легко пробирається в натовпі, витягує вперед руку з трояжкою і просить пляшку вина. Але що це? Друга рука так спритно опускається в кишеню дівчини, що стоїть поруч.

— Є, беремо! — командує Віктор.

Рішучий крок до хлопця. Але Микола не менш рішуче стискує руку Віктора: «Стій!».

Хлопець миттю витягнув руку з чужої кишені.

— То трапилось випадково, — пояснює Микола. — Він не карманник.

— Ти правий, — розчаровано погоджується Віктор. — Ходімо...

Але... В магазин один за одним входять ті двоє, що йшли за своїм «поводирем». А в цей час рука юнака перекочовує в кишеню жінки, що стоїть поруч. Витягнути руку йому не вдалося. Міцно схопив її Олександр.

Злочинцем виявився Ігор Н., який ось уже вісім місяців ніде не працює, а займається дрібними крадіжками. Його «друзі» — Микола В. і Юрій З. — були також затримані. Вони вчились в одинадцятому класі і «по сумісництву працювали» у Ігоря підручними.

Про дальшу долю цих хлопців писати, мабуть, не варто. Читачі здогадуються, що їм належить по закону.

Хто ж ці люди, які затримали злочинців? Це робітники, учні училищ і технікумів — члени Кіровоградського комсомольського оперативного загону.

З кожним днем все більше і більше кіровоградців стає на охорону громадського порядку. В 127 дружинах міста налічується понад три тисячі комсомольців.

З числа комсомольських активістів, кращих дружинників створено комсомольський оперативний загін, члени якого не лише патрулюють на вулицях міста, але й ведуть виховну, так би мовити профілактичну роботу. Склад міського загону затверджено на бюро міськкому комсомолу. Щотижня штаб загону інформує міськком про свою діяльність.

Члени оперативного загону проводять рейди по гуртожитках, патрулюють на ринку, по вулицях міста, в магазинах, в найбільш людних місцях.

Працюють вони не за гроші. Совість радянської людини, висока свідомість громадського обов'язку керує ними.

Члени загону ведуть боротьбу з дармоїдами, хуліганами. Окремих вони оточують особливими «турботами» — їдуть в «гості» додому, на підприємства, розмовляють з батьками, сусідами, товаришами людини, яка схибила. Ці візити залишають хороший слід: колективними зусиллями товаришів по роботі, рідних, дружинників легше «виправити» людину, залучити до повноцінного і змістовного життя. Щоправда, іноді членам загону доводиться на тих, хто особливо «відзначився», справу передавати в суд чи міліцію, виступати громадським обвинувачем на суді.

Оперативний загін — одна з форм участі громадськості, комсомолу в охороні громадського порядку. Загін активно працює в цьому напрямку.

В. ЧЕРДАНЦЕВ,
заступник командира оперативного загону.

ВИСОКА СВІДОМІСТЬ ГРОМАДСЬК

ВИСОКА свідомість громадського обов'язку, нетерпимість до порушень суспільних інтересів — один з основних принципів морального кодексу будівника комунізму. Він вже став невід'ємною рисою, нормою життя і поведінки мільйонів радянських людей, великою силою в боротьбі за комунізм.

Що ж таке громадський обов'язок? Це сукупність моральних обов'язків людини перед іншими людьми, державою і суспільством, виконання яких є внутрішньою потребою. Вони, ці обов'язки, своїм змістом і формою різноманітні, як різноманітне й багатогранне наше життя. Моральний обов'язок може бути громадським, трудовим, патріотичним, інтернаціональним.

Поняття обов'язку, як і інші моральні норми, формувалось протягом тисячоліть, зазнавало змін разом із змінами суспільно-економічних формацій. Кожний клас вкладав у нього свій зміст. Буржуазні ідеологи, захищаючи інтереси експлуататорських класів, тлумачать обов'язок трудящих як покору капіталістам. Вони виводять це поняття з «веління бога», мовляв, «Христос терпів і вам велів». Цим ідеологи буржуазії намагалися відвернути маси від боротьби за свої права, за краще життя.

НАША, комуністична мораль, як складова частина марксистсько-ленінської ідеології, геть відкидає буржуазне тлумачення обов'язку. Вона виходить з того, що обов'язок — це те, що служить боротьбі трудящих за свободу і незалежність, допомагає будівництву соціалізму і комунізму.

Великий, неперевершений приклад виконання громадського обов'язку дали нам основоположники наукового комунізму, вчителі і вожді трудящих усього світу — Маркс, Енгельс, Ленін.

В умовах соціалістичного ладу, завдяки величезній виховній роботі ленінської партії набагато зросла свідомість робітників, колгоспників, інтелігенції. Висока свідомість громадського обов'язку повсякденно проявляється в самовідданій праці в ім'я комунізму, додержанні правил соціалістичного співжиття, турботах кожного про збереження та умноження суспільного добра, піклуванні про зміцнення могутності рідної Батьківщини, братерській солідарності з трудящими інших країн.

Почуття морального обов'язку в країні соціалізму грунтується на органічному поєднанні громадських і особистих інтересів в усіх галузях життя. «Кожен — суспільству, суспільство — кожному! — такий наш непорушний принцип», — говорив на XXII з'їзді КПРС Микита Сергійович Хрущов. Візьмемо таку найважливішу сферу громадського життя, як праця. Радянські люди глибоко розуміють, що тільки праця дає багатство матеріальних і духовних благ, необхідних для повного задоволення потреб суспільства, і, отже, кожної людини зокрема. А якщо так, то виконання громадського обов'язку перед суспільством, народом, державою стає непорушним принципом нашого життя, нормою поведінки радянських людей.

ЦИМ і визначається той невичерпний ентузіазм, яким охоплені мільйони трудівників. Цим пояснюється широкий рух за комуністичну працю. Рік у рік зростають ряди колективів і ударників комуністичної праці на Кіровоградщині. Гордістю трудящих області є понад 910 колективів підприємств, колгоспів і радгоспів, яким присвоєно це почесне звання. Вони об'єднують понад 12 тисяч чоловік. Високе звання комуністичних з гордістю носять колективи Кіровоградського олійжиркомбінату, станції Капітанівки.

Борються за це звання в області більше 4200 колективів, що налічують понад 61 тисячу трудівників. Серед них — колективи заводу «Червона зірка», агрегатного, ремзаводу «Укрсільгосптехніка», взуттєвої і швейної фабрик, станцій Знам'янки, Кірово-Українського, Байдаківської брикетної фабрики та багатьох інших. Почесне звання ударника комуністичної праці присвоєно 7000 робітникам і колгоспникам, борються за нього в області понад 23 тисячі чоловік.

Радянські люди розуміють, що чим вища буде продуктивність праці і нижча собівартість продукції, тим багатшою буде країна, тим більше буде створено матеріальних благ, необхідних людині. Як і завжди, на передньому краї боротьби за комунізм знаходяться комсомольці і молодь. Вони виступають ініціаторами всього нового, передового. Комсомольці, вся молодь гаряче відгукнулись на рішення XXII з'їзду партії і заклик березневого Пленуму ЦК КПРС. Тисячі і тисячі молодих патріотів, людей високого громадського обов'язку, добровільно поїхали працювати на будови Сибіру, Заполяр'я, Далекого Сходу.

Хіба не високим почуттям керувався електрозварювальник заводу «Червона зірка» комсомолець Володимир Кріпак, який після березневого Пленуму ЦК КПРС поїхав добровільно працювати в колгосп «Рассвет» Рівнянського району. І нині він показує приклад в праці. Комсомольці обрали його своїм вожаком.

Зачинателями патріотичного руху на Кіровоградщині під девізом: «Мій особистий вклад у будівництво комунізму» виступили керівники бригад комуністичної праці заводу «Червона зірка» — комсомольці Володимир Полудень, агрегатного — Володимир Бубелло.

В цей рух включилися тисячі робітників підприємств області. З великою гордістю ми можемо говорити сьогодні про робітників ремзаводу «Укрсільгосптехніка» — різальника т. Яцуна, формувальника т. Дементієнка, які працюють в рахунок 1964-го року, а тт. Лисиченко, Ігнатенко та інші завершують виконання завдань семирічки. Це — їх вклад у створення матеріально-технічної бази комунізму.

Для радянських людей громадський обов'язок вище особистих інтересів. Одним з прикладів вміння поступитися особистим заради громадського може служити приклад бригади комуністичної праці точильниць заводу «Червона зірка», яку очолює комуніст Ніна Васильєва. Щоб збільшити свій вклад у створення матеріально-технічної бази комунізму, вона підвищила норму на 15 процентів.

Для будівника комунізму не гроші, не матеріальні вигоди, а глибока свідомість того, що ти потрібний людям, служиш народу, дає найбільш повне відчуття особистого щастя.

Людей, що бачать свій найперший обов'язок, найбільшу радість, смисл свого життя у праці на благо суспільства, на благо народу, ми зустрічаємо всюди. Їх ми пізнаємо і в передових трудівниках нашої області.

З ЯКОЮ радістю читали ми доповідь М. С. Хрущова на Пленумі ЦК КПРС, де він високо оцінив працю хліборобів. «Трудівники сільського господарства..., які успішно виконали план закупок зерна, показали гідний приклад для всієї України, проявили глибоке розуміння свого обов'язку перед Батьківщиною». Ці слова стосуються, насамперед, кіровоградських хліборобів, які продали державі 62 мільйони пудів зерна. В цьому досяг-

В рахунок грудня трудиться колектив Кіровоградського заводу «Металіст». Найкращих успіхів добилася бригада електрозварювальників, якою керує секретар комсомольської організації Анатолій Обідихата. На совість працюють всі її члени — продукція у них завжди найвищої якості, виробничі завдання виконують щомісяця на 130 процентів. Бригада з честю носить присвоєне їй звання комуністичної.

На знімку: А. ОБІЙДИХАТА.

Фото Г. КУЛИНИЧ.

Біографія тільк

(Закінчення).

лейболом, баскетболом — захищає спортивну честь цеху. Нещодавно йому присвоїли високе звання ударника комуністичної праці.

В цьому ж, інструментальному, є новачки-комсомольці, про яких відгуки робітників, майстрів дуже невтішні. Інженер-нормувальник Віктор Калекулін познайомив нас з комсомольцем Олександром Цивиндою. Хлопець навчається в політехнічному інституті. На заводі не перший рік. Майже кожного разу на виробничих нарадах, комсомольських зборах йому дістається. І що ж? Юнак працює дуже повільно, ліниво, норм не виконує. Поруч за верстатом стоїть фрезерувальник Георгій Рибченко. Можна сказати — «рідний» брат Олександру. Також часто не виконує норми, пасивний, до всього байдужий. Таких «невстигаючих» в цеху дванадцятеро з числа новачків.

Висновок один. Багато залежить від самої людини, від робітника. Але чому і керівники цеху, і майстри, і комсомольське бюро байдуже ставляться до них, чому досі не знайшли, не підібрали ключі до сердець тих юнаків, які й раніше, і сьогодні тягнуть колектив назад?

4. Новачок потребує особливої турботи. В цех прийшла людина, за плечима якої немає ні виробничого, ні життєвого досвіду. Його потрібно вчити майстерності. В цьому не можна дорікати керівникам заводу, цехів, працівників відділу технічного навчання.

Школи передових методів праці, виробничо-технічні курси, курси по оволодінню суміжними професіями, вечірнє відділення машинобудівного технікуму і філіалу Харківського політехнічного інституту — всі ці та інші форми навчання до послуг молоді.

— Правда, в організації технічного навчання, — самокритично визнає інженер-методист відділу технічного навчання Ф. Р. Кузнєцова, — у нас є ще недоліки. Не вижито деяку однобокість. Учням багато дається практичних вправ, і, майже, зовсім знецінюється теорія. Якби об'єднати всіх учнів у групи, — тоді цього не було б...

Новачка потрібно навчати не лише майстерності, а й просто «уму-розуму» — вмінню рахуватися з інтересами виробництва, колективу, вмінню свідомо, добровільно підкорятися правилам соціалістичного співжиття.

За приклад на заводі може бути ковальсько-пресовий цех. Інженер Віталій Денисков, який найбільше зв'язаний з новачками, секретар комсомольського бюро Галина Снігуренко розповіли нам, як громадськість їхнього колективу індивідуально працює з кожним молодим робітником. Тут розповідають новачкам про заводські традиції, знайомлять їх з передовиками, новаторами виробництва, залучають в гуртки художньої самодіяльності, спортивні секції, цікавляться, як молодий робітник вчиться в інституті, технікумі, вечірній школі.

Немало задушевних бесід з молоддю провели начальник цеху Г. І. Вакацієнко, секретар партбюро В. І. Соколенко, старший нормувальник І. І. Бабін, старший майстер Г. І. Конюх, майстер В. В. Михальченко.

Плідна робота дає добрі наслідки. В цеху немає молодих робітників, які б не виконували норми, тут не знають випадку, щоб хтось із юнаків пиячив, став хуліганом або порушником громадського порядку. Цікаве, змістовне життя у молоді цеху.

Цього не можна сказати про роботу з новачками у третьому механоскладальному, ремонтно-будівельному та деяких інших цехах. Тут часто-густо за планом, показником у графі «процент

ГО ОБОВ'ЯЗКУ

ненні — великий вклад комсомольців і молоді області, які вирощували в цьому році кукурудзу на площі 200 тисяч гектарів. Десятки ланок і агрегатів виростили по 60—70 центнерів зерна кукурудзи. А комсомольсько-молодіжна ланка колгоспу імені Фрунзе Хмелівського району (ланковий Василь Малишко) виростила по 97 центнерів кукурудзи на площі 110 гектарів.

В. І. Ленін у свій час вказував, що комунізм — це такий «порядок, коли люди звикнуть до виконання громадських обов'язків без особливих апаратів примусу, коли безплатна робота на загальну користь стає загальним явищем».

Громадські начала в житті й роботі підприємств, будов, колгоспів і радгоспів, установ та організацій дістали масового поширення. Багато самодіяльних організацій діє на Кіровоградщині. Це — ради раціоналізаторів і винахідників, конструкторські бюро, бюро економічного аналізу, постійні комісії при місцевих Радах, будинкові і вуличні комітети, добровільні народні дружини по охороні громадського порядку, товариські суди.

Громадські начала в роботі — це живі паростки комунізму, про які невтомно дбав В. І. Ленін. Вони владно входять у життя, проникають в усі сфери господарського, культурного будівництва, розкриваючи багатий і прекрасний світ вихованих партією радянських людей, високе розуміння ними свого громадського обов'язку.

В. ДАЦЬКИЙ,
член Товариства для поширення політичних і наукових знань.

ДВІ ПОСАДИ ГАЛИНИ МІГУРІНОЇ

ПЕРШЕ, що вразило Галину, коли вона прийшла на ферму, — це те, що люди нерідко нудьгують у вільний час. Дехто заводить різні теревені, або ще краще — зберуться в тісній кімнатці ферми й вдовольняються соняшниковим насінням.

— Скучно у нас, — якось не витримавши, сказала тваринникам Галина.

— А ти потурбуйся, щоб нам було веселіше, — докорила котрась з доярок. — Ти ж комсомолка.

Галина навіть трохи образилась. Але змовчала. Подумала: правильно дорікають. Того ж вечора знайшла секретаря комсомольської організації Леоніда Батранюка.

Вона завела мову про роботу з людьми на фермі, про погані побутові умови.

— Хто за це відповідальний? Ясно, ми, комсомольці.

Поки секретар «намічав» заходи, Галина побувала в сільській бібліотеці, набрала цілу купу різних книг, брошур. Прихопила й свіжі газети.

— Невже стільки перечитаєш за тиждень? — трохи здивувалась завідуюча бібліотекою Ніна Петрівна Черевичник.

— Думаю перечитати, — впевнено відповіла доярка. — В мене ж актив — близько 30 чоловік.

Ніна Петрівна зраділа. Скільки разів домовлялась вона з молоддю про організацію пересувних бібліотечок на фермах — не виходило. А тут активіст сам знайшовся.

З того часу у Галини і почався стаж на новій, вже безкоштовній посаді — громадського бібліотекаря. Як тільки викроїться вільний час, вона просить людей зібратись на фермі. Цікаву книгу або брошуру про досвід порадить, а то й голосне читання влаштує.

У людей появився смак до книг. Вони міцно подружились з ними. Навіть трохи консервативний у цьому відношенні дояр Г. П. Радута і той зацікавився. Якось після вечірнього доїння підійшов до Галини і голосно, так щоб усі почули його докір, пробасив:

— Товаришко Мігуріна, ви сьогодні не побували в бібліотеці?

— Вчора була, — відповіла.

— Вчора одне, а сьогодні — друге. Пленум ЦК партії розпочався, а наші культармійці щось мовчать. Газет не бачу...

— Я саме й збираюсь за ними.

— Якщо можеш, принеси мені книги про Марію Савченко.

— А мені роман Бориса Сороки «Відкрий мені серце». Кажуть, там про молодь описується, — попросила Галину молода доярка Ганна Багрій.

Увечері Галина принесла свіжі газети, книги, брошури на обмін. Провела з людьми бесіду. Запитань до громадської бібліотекарки було багато. Тваринники жваво цікавляться матеріалами Пленуму, обмінюються думками...

Якось Галина помітила, що в догляді за свинопоголів'ям не все гаразд. А там же робить свинаркою комсомолка Олена Грабенко. «Треба обов'язково допомогти», — вирішила Мігуріна. Поговорила з зоотехніком Валентиною Флоренко. Зоотехнік допомогла свинарці порадами, а бібліотекар — відповідною літературою. Олена Грабенко стала працювати впевненіше. Зараз вона набрала першу групу для відгодівлі — близько 200 голів свиней.

Особлива увага спеціалістів колгоспу прикута до боротьби з яловістю тварин. Не залишилась у боргу і бібліотека. Галина підібрала на допомогу дояркам необхідну літературу, організувала голосні читання. Після цього провели колективне обговорення, викрили недоліки, вказали на резерви.

Немає дня, щоб громадський бібліотекар не порадив щось нове, цікаве. Активну участь бере доярка і в організації читацьких конференцій, у влаштуванні тематичних виставок і стендів у сільській бібліотеці.

— Хороший у нас помічник, — говорять про громадську бібліотекарку-комсомолку тваринники артілі.

М. ЧАБАНОВ.
Колгосп імені Димитрова Кіровоградського району.

ПОДВИГ ПІД КОЛЕСАМИ ПОЇЗДА

НА станції Знам'янці в чеканні пасажирського поїзда поблизу залізничного полотна стояла жінка з немовлям на руках. Вона не помітила, як її чотирирічний син забрався під вагон товарного составу, що стояв на сусідній колії. Побачила все це, коли ешелон рушив з місця. Переляканий хлопчик розгублено повзав по шпалах поміж колесами поїзда, що з кожною миттю набирав все більшу швидкість.

Мати закричала, поклала сповиту дитину на землю і намагалася допомогти синові. Якийсь сторонній чоловік встиг вирвати жінку з-під самих коліс поїзда, відштовхнув її в протилежний бік і сам, не роздумуючи, кинувся під состав. Напрочуд точний розрахунок, спритність зібраність допомогли йому проскочити на середину залізничної колії. Грудьми він притиснув хлопчика до шпал і тримав його до того часу, поки не промелькнув над головою останній вагон.

Дивною була холоднокровність героя. Підвівшись, він обережно підняв хлопчика зі шпал, запитав як звати його і ласкаво пригрозив: «Хіба ж можна не слухати маму?».

Пасажири з поїзда Одеса—Новосибірськ, який щойно підійшов на станцію, бачили, як маленька, плачуча від радості жінка, довго не випускала з своїх обіймів високого, кремезного чоловіка. Ледве вирвавшись із «полону», невідомий допоміг їй сісти разом з дітьми у вагон, заніс туди її речі, і вже на ходу поїзда зіскочив на перон, не встигши навіть познайомитись з жінкою. Лише знав, що хлопчика, якого він врятував, звати Сашком.

Сміливець, рятівник дитини — робітник Знам'янського будівельного управління Іван Андрійович Тимофеєв. Він — демобілізований офіцер Радянської Армії. Йому 39 років. Іван Андрійович відмінно трудиться, користується авторитетом в колективі, є одним з кращих спортсменів міста.

І. Тимофеєв заочно вчиться в Кіровоградському філіалі Харківського політехнічного інституту. Зі станції, в момент випадку, він направлявся в інститут на чергову сесію. Жінка з двома дітьми робила в Знам'янці пересадку. Білет у неї був закомгостований до Новосибірська.

...И ПОЧИНАЄТЬСЯ

виконання» не бачать живої людини, не знають її настроїв, інтересів. Тому немало комсомольців не мають ніяких доручень, нудьгують у вільний від роботи час. Неспілкова молодь також залишається поза комсомольським впливом. Як наслідок — деякі юнаки вдаються до випивок, а потім стають хуліганами і навіть вбивцями. Так було з сімнадцятирічним юнаком Дмитром Коломійцем, якого нещодавно засуджено до 15 років позбавлення волі.

5. Де ж причини? Від кого це залежить, щоб не було таких ганебних вчинків, неприємних фактів? Причин багато.

Залежить від того, чи ви, товариші, **директор, головний інженер, начальник цеху**, знайдете час, щоб зустрітись з новачками, тепло і задушевно поздоровити їх з одержанням заводської перепустки. Не тільки привітати, а розказати про традиції заводу, цеху, про честь заводської марки «Червона зірка». Ця розмова запам'яталась би юнакам і дівчатам на все життя.

Чи стане завод рідним для юнака, чи не буде він літуном, залежить від тебе, **комсомольський активісте.** Ти повинен розповісти новачкам про традиції, хороші діла, плани комсомольської організації, дізнатися, чим юнак або дівчина найбільш захоплюються у вільний від роботи час, підібрати доручення до душі. Одні люблять писати вірші, або їх декламувати, інші — співати, танцювати, треті — захоплюються спортом, туризмом.

А ви, товариші **майстер, бригадир**, найближче до новачка. Ви повинні зробити все, щоб він з перших днів почув себе впевненим, став наслідувати приклад кращих робітників. Чи стане він новатором, ударником комуністичної праці залежить від того, чи по-батьківському зустрінете його, як допоможете швидше увійти у велику дружну сім'ю, поцікавитеся, де юнак або дівчина навчаються, які домашні обставини, в чому слід допомогти.

В цех прийшов новачок. Прийшов **ваш** новий товариш, який має допомогти **вам** з честю виконати зобов'язання. Він **прийшов**, щоб стати за верстатом ветерана, який щойно **пішов** на пенсію. Він прийшов, щоб гідно пронести в комунізм естафету старшого покоління. Яка велика, щаслива і світла доля!

6. Новачку тільки шістнадцять—сімнадцять літ. Роки, коли людина визначає точку зору на життя, обирає свою дорогу. Це період пошуків і коливань, становлення, роки, коли людина перебуває на порозі великого самостійного життя. А в ньому є й широкі шляхи і криві стежки, на яких легко посковзнутися і навіть впасти. Адже молодий робітник — це ніби непофарбований метал. Потрапивши під нездоровий вплив, може покритися іржею. І потім скільки потрібно буде зусиль, щоб зняти з нього цю іржу, відполірувати характер.

Як зробити, щоб кожен, хто починає своє життя, добре його прожив, щоб не було таких, які збочили, опинилися на узбіччі великого шляху?

М. Горький говорив, що в праці, і лише в праці красива людина. Навчити людину трудитися — це значить дати їй крила, які так потрібні для сміливого льоту до світлозорих вершин майбутнього. Навчити юнака по-комуністичному трудитися — це ще не все. Треба виховати в нього кращі риси, риси людини комуністичного суспільства — вимогливість до себе, благородство, скромність, потяг до знань, колективізм, повагу до старших і товаришів. Це турбота всіх — керівників заводу і комсомольських, профспілкових активістів, школи і сім'ї, членів бригад, ударників комуністичної праці і старих комуністів, ветеранів. За підлітків, новачків ми всі в одвіті перед майбутнім.

П. МАРЧЕНКО.

У ЧКОМ У ВЕЧІРНІЙ ШКОЛІ

МАЙЖЕ у кожній школі робітничої і сільської молоді стурбовані зараз таким питанням: як зберегти контингент учнів? Укомплектувати класи було нелегко, декого з учнів довелось кілька разів переконувати: «Поступай у школу...». А зараз? Починають пустіти подекуди класи, погіршується відвідування.

Як же все-таки утримати учнів, не допустити, щоб пропускалися уроки? В нашій школі величезну допомогу педколективу подають самі учні. Вони обрали дійовий учком, до складу якого ввійшли ініціативні, досвідчені виробничники — слюсар міського побутового комбінату Григорій Передерієнко, пресувальник заводу «Червона зірка» Михайло Просянко, робітник Олександр Веденяпін. Все це молоді комуністи, які не перший рік навчаються в змінній школі без відриву від виробництва, добре знають всі особливості такого навчання.

Порадившись з викладачами, учнівський комітет оголосив змагання між класами за безперебійне відвідування занять. Щотижня на великому, дбайливо оформленому стенді у вестибюлі школи з'являються зображення космічних кораблів, супутників, атомоходів та інших, не таких швидкісних видів транспорту. А біля цих символів — позначки класів. Так що кожний може наочно переконатися, яких успіхів досяг у змаганні той чи інший колектив. Коли робиться чергова перестановка на стенді, байдужих не буває: всі сходяться подивитись. І після того мало кому захочеться підводити свій клас, особливо якщо товариші за пропуски чи «двійки» «знімуть стружку».

Міцна дисципліна, чіткий розпорядок роботи — запорука відмінного відвідування занять. Треба не забувати, що школа знаходиться в центрі міста, працює здебільшого у вечірні години. Поряд — кінотеатри, танцювальний майданчик, багатолюдна вулиця Леніна. Спокус багато. І все ж зараз ми не можемо скаржитися на «злісні» пропуски уроків.

Деякий час переживали ми ще й таку «проблему»— багато приходило до школи сторонніх відвідувачів, які здіймали галас, зазирали у вікна під час уроків. Невже вчителям наводити порядок? Ні, учні вирішили самі боротись з порушниками спокою. Шкільна дружина, очолювана членами учкому і народними дружинниками, систематично патрулює на прилеглих вулицях, рішуче вгамовує тих, хто бешкетує.

ЗНАННЯ — твій компас у житті

Недавно після дзвінка на урок група хуліганів увірвалась на подвір'я учбового закладу, вчинила бешкет. Без зайвого шуму з-за парт піднялося кілька дружинників (їм дозволено в таких випадках виходити з класу). Через кілька хвилин п'яні парубійки були доставлені у витверезник. А наступного дня фотознімки незваних гостей зайняли місце на спеціальному стенді відділу охорони громадського порядку. Щоб вдруге не кортіло!

Школа не має власного приміщення, працює в денній школі № 18. Учні-виробничники з'язують дружні стосунки з старшокласниками 18-ї. Користь взаємна і для успішності, і для дисципліни. Спільно проводимо вечори відпочинку. А нещодавно до піонерів-шестикласників завітали члени бригади комуністичної праці ремонтного заводу об'єднання «Сільгосптехніка». Не тільки про виробничі успіхи розповідали вони піонерам. Адже той, хто здобув високе звання, повинен не тільки по-комуністичному працювати, але й добре вчитись, підвищувати загальноосвітній рівень.

— Навчання у вечірній школі допомагає підвищувати продуктивність праці. Якось краще починаєш розбиратися у виробничому процесі, пробуєш удосконалити його, зробити ту чи іншу операцію швидше, раціональніше, — щиро розповідав піонерам дев'ятикласник нашої школи Сергій Босюк.

Але найбільш переконливо впливають живі приклади. Щодня школярам доводиться бачити, як сідають за їхні парти юнаки і дівчата з підприємств і установ. А потім допізна слухають пояснення вчителя, пишуть контрольні роботи, відповідають біля дошки.

Багато цікавих форм роботи запроваджують в життя учні-активісти. Тут і товариська взаємодопомога в класі, і відвідування старшокласниками «менших» по освіті вдома та на роботі, і пропаганда технічних знань на уроках, в шкільній пресі. Без такої допомоги, їхньої організованої сили нам довелося б важкувато.

К. ЛІВШИЦЬ,
директор Кіровоградської середньої школи робітничої молоді № 4.

ДО СЛУЖБИ в армії Віктор Бебих працював на Капітанівському цукровому заводі Новомиргородського району. Зараз наш земляк несе бойову вахту на водних рубежах нашої Вітчизни. За відмінну службу Віктор не раз одержував подяки від командування частиною.

На знімку: В. БЕБИХ.

Спорт

ГОРОДКИ ЧЕКАЮТЬ ЕНТУЗІАСТІВ

СЕРЕД гайворонських залізничників все ширшою стає масовість з городошного спорту. Ветеранами цієї народної гри є Володимир Шелег та Олександр Козловський. Серед комсомольців вузла у них немало послідовників.

Особливої уваги заслуговує молодий спортивний колектив, який чотири роки тому почав похід за оволодіння майстерністю і технікою гри в городки. Незважаючи ні на які труднощі, молодь спорудила добротні майданчики і чотири кони. За короткий час секція підготувала майстра спорту СРСР Анатолія Павлова і п'ятнадцять розрядників. Якщо кілька років тому секція нараховувала лише шість спортсменів, то в цьому році тренування відвідує близько ста чоловік.

Ми зважили свої можливості і вирішили в наступному році підготувати ще одного майстра спорту і двох першорозрядників. До кінця семирічки наша секція складатиметься виключно з майстрів спорту.

Нам відомо, що є ще ряд районів, де не культивується цей захоплюючий вид спорту. А шкода! Адже городки доступні як для людей похилого віку, так і для школярів, бо не потребують складного інвентаря. І тут неабияку роль повинні відігравати комсомольські активісти.

Сподіваємося, що обласна секція городошного спорту вживе заходів до того, щоб на першості області наступного року виступало не три команди, а спортсмени всіх районів. Для цього є всі можливості. А бажання й спортивний вогник завжди знайдуться.

С. КУЗНЄЦОВ,
голова секції городошників м. Гайворона.

Кіровоградці—призери республіканських змагань

Два дні в залі Кіровоградського спортивного клубу «Зірка» проходили особисті республіканські змагання з класичної боротьби. В них взяли участь найсильніші першорозрядники-авангардівці, яким не вистачає по кілька перемог для виконання норм майстра спорту СРСР.

Успішно виступили кіровоградці. Сім наших земляків з чотирнадцяти, що взяли участь у поєдинках, стали призерами змагань. Серед борців найлегшої ваги не мав собі рівних Микола Золотаренко.

Особливий успіх випав на долю спортсменів Леоніда Шаманського і Володимира Трохименка (м. Кіровоград) та Володимира Шульженка (м. Кремгес), які виступали у середній вазі. Перший з них вийшов переможцем в усіх поєдинках. Трохименко зазнав поразки тільки від Шаманського, а Шульженко — від Шаманського і Трохименка. Вони і зайняли перші три призових місця.

Високу майстерність, волю до перемоги продемонстрував наймолодший учасник змагань Олег Коршунов (напівважка вага). Ці якості особливо виявилися в його зустрічі з найбільш досвідченим суперником — харків'янином Олександром Дунаєм, який є майстром спорту з вільної боротьби. Спочатку Коршунов по набраних балах вів перед, але після десятихвилинного поєдинку перемогу з невеликою перевагою здобув Дунай.

Другим у своїй ваговій категорії був також Вадим Савицький. Третє призове місце зайняв Ігор Афанасьєв.

З семи призерів шістьох тренує Микола Романенко і одного — Іван Рус.

Р. САВЕНКО.

Автомобіль випереджує літака

Може, таке твердження здасться неймовірним, але не поспішайте посміхатись! Абсолютний рекорд швидкості на автомобілі дорівнює поки що 634,3 кілометра на годину і належить Джону Коббу (США), який встановив його 15 років тому. Нині кілька груп конструкторів у ФРН, США, Італії та Англії працюють над створенням рекордного автомобіля — «болида», як називають його спортсмени. Сучасний рівень науки і техніки дозволяє створити машину, яка досягає швидкості до 1000 кілометрів на годину. А це більше, ніж крейсерська швидкість «ТУ-104»!

Яким може бути цей автомобіль! Очевидно, на ньому буде встановлено авіаційний двигун потужністю приблизно 8000 кінських сил, а замість звичайних гумових шин будуть алюмінієві ободи, бо ніяка гума не витримає такої швидкості. Зовнішній вигляд машини буде також мало нагадувати звичну для нас форму автомобіля.

Великі можливості відкриває перед спортивним автомобілебудуванням роторно-поршневий двигун західнонімецького конструктора Венкеля. Його переваги полягають у тому, що відпадає потреба у колінчастому валі. Розміри цього двигуна значно зменшуються, що також дає багато вигід конструкторам. Вже створені перші моделі автомобілів з цим двигуном. Правда, це дослідні зразки.

Подібні роботи ведуться кілька років і у нас. Наприклад, у Московському автодорожному інституті вже були дипломні проекти на цю тему. Так що, можливо, дуже скоро буде впроваджено новий тип двигуна.

Принципово нові автомобілі з'являються — рано чи пізно. Автомобіль майбутнього, на думку спеціалістів, — це абсолютно новий тип апарата, що рухається: не газотурбінний, не автомобіль на повітряній подушці і не варіант реактивного літака. Найбільш раціональний вид автомобіля той, у якого буде двигун, де енергія спалюваного палива за допомогою спеціальної системи термоелементів перетвориться в електричну. Вона і приводитиме машину в рух. Це дозволить різко підвищити коефіцієнт корисної дії всього автомобіля, полегшить конструкцію машини, зробить її більш зручною, елегантною, швидкою і дешевою.

Ось тоді різко підскочать угору і спортивні досягнення автомобілістів.

Хочеться звернути увагу на ще один бік автомобілебудування — естетичну. Очевидно, зовнішній вигляд автомашини зміниться настільки, що звичні форми кузова здаватимуться смішними. Відійти від консервативних форм до цього часу «наважуються», мабуть, лише дві фірми — чехословацька «Татра» і французький «Сітроен». На автомобілях майбутнього (не тільки спортивних) найдоцільнішим буде «краплеподібний» кузов з чудовими аеродинамічними якостями. Але це, зрозуміло, справа майбутнього...

Поки наші спортсмени-автомобілісти не посягають на абсолютний світовий рекорд швидкості, але вже в цьому році починають планомірний штурм міжнародних рекордів в різних класах машин. Природний автодром на узбережжі солончакового озера Баскунчак дуже підходить для цієї мети. Подібного йому немає ні в Америці, ні в Європі, ні в Австралії. Тут намічені рекордні заїзди на короткі дистанції. На старти вийдуть відомі радянські гонщики харків'янин Е. Лорент, москвичі В. Нікітін, І. Тихомиров та інші. В наступні роки радянські автомобілісти почнуть штурмувати рекорди на довгих дистанціях — до 1000 кілометрів.

Ю. СТЕРЛІГОВ.

У СВІТІ НАУКИ І ТЕХНІКИ

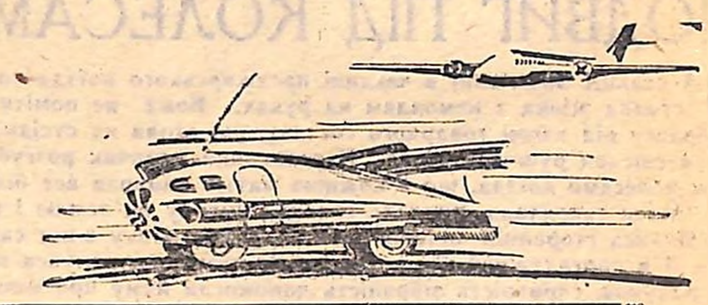

Дегустація

ГУМОРЕСКА

ПЕТРО Карпович Недодай-Недоливайко працює буфетником у чайній села Чорногорівки. Між іншим, вивіска на цій чайній колись була шикарна! Величезними дзеркальними літерами було намальоване на склі слово «Чайна». Так Федько Чубишин вцілив рогаткою в літеру «Ч», і тепер на вивісці лишилося тільки «...айна». Ця обставина дає можливість місцевим зівакам робити творчі імпровізації, добавляючи до слова «...айна» по черзі всі літери алфавіту...

Але від цього робота чайної не змінилася. Правда, в зв'язку з поганим попитом на гарячі обіди, вирішено було скоротити штат чайної. Залишили там лише буфетника. Проте Недодай-Недоливайко торгує справно і план виторгу перевиконує. Сільповське начальство його цінує. Особливо тоді, коли Петро Карпович розкупорює чергову бочку пива. Тоді приходять «дегустатори»: голова сільпо Іван Іванович Валовий, бухгалтер Оскар Ікарович Решта та товарознавець Жора Кішечка.

Смакуючи свіже пиво, вони ведуть «сурйозно-ділову» розмову:

— Добре пивце! — каже Оскар Ікарович, облизуючи нижньою губою верхню.

— Да-а-а! — басить голова сільпо Валовий, облизуючи верхньою губою нижню.

— Я б цього не сказав,— додає Жора Кішечка. — Так собі. Муть. От чеське пиво, «Будвар» називається — ото вещ! Одну пляшечку тяпнеш — і метелики в очах закружляють. Сила!

А Петро Карпович працює насосом, подаючи білопінні бокали начальству, нарізаючи акуратні скибочки естонського сиру.

— Ех! — каже замріяно Оскар Ікарович, — коли б до цього пива та ще й раки! Страх, як люблю пиво з раками!

— Да-а-а! І раки, і таранька в'ялена — саме раз...

— А солоні бублички? У-у-у! Сила!

Коли дегустацію закінчено — всі розходяться, потискуючи руку гостинного Недодай-Недоливайка.

Звичайно, «дегустація» обходиться безкоштовно. Але Петро Карпович знає куди ховати кінці. У ту ж таки бочку, доливаючи у пиво відповідну кількість перевареної води. Діє він обережно. «Технологію» цієї справи він опанував добре і тримає її у глибокому секреті. Маючи у титані запас перевареної води, він ніколи не терпів збитків.

Але одного разу підвела його ота технологія.

Якось прийшла до Петра Карповича його дружина, щоб допомогти навести таку-сяку санітарію-гігієну, бо у чайній по кошторису прибиральниці не передбачили.

Коли дружина пішла додому, Недодай-Недоливайко заходився ховати кінці від першої дегустації.

Все було б добре. Та на лихо в цей день у сільпо навідалося районне начальство. З цієї нагоди сільповці затіяли імпровізований маскувально - профілактичний обід.

Недодай-Недоливайко гостинно розчинив двері чайної, яка сяяла чистотою і дихала свіжістю.

— Оце наша чайна, — сказав товариш Валовий. — Точка хоч і скромна, а план дає!

— Ну, чого ж, — сказало начальство, — для такого села... Я б сказав — непогано!

А через кілька хвилин Петро Карпович смажив на керогазі яєшню-глазуню, подавав на стіл-пляшки «Калганівки» і шепотів на вухо Івану Івановичу, щоб не замовляли, чого доброго, «дегустованого» пива...

Та, як на гріх, начальству скортіло «Жигульовського».

— Нічого, хай п'є! — сказав товариш Валовий.— Після «Калганівки» нічого не буде! Наточи й нам. І сам сідай з нами. Тільки поверни на дверях дощечку тим боком, де написано: «Зачинено».

Петро Карпович неохоче згодився на цю пропозицію. Що поробиш? Начальство ж веліло! І він сів за стіл, випив «Калганівки», запив пивом. Пиво було холодне й різке. Після горілки дійсно не відчувалось, що воно «дегустоване».

Та найстрашніше було попереду.

Коли пішло начальство, Недодай-Недоливайко відчув досить тривожні симптоми у животі. Вони не віщували нічого доброго: наближалася гроза, розкати якої з жахом Петро Карпович відчував у своєму шлунку. Раз по раз доводилося йому зачиняти чайну з метою профілактики. Він кляв начальство, і своїх сільповських дегустаторів. І тільки ненароком глянувши на титан, він все зрозумів: дружина, не знаючи «секретів» його технології, використала переварену воду для миття посуду, а в титан принесла свіжої, з сусідньої криниці...

Збагнувши це, Недодай-Недоливайко зачинив свою точку і побіг до аптеки за фталазолом.

Що було з іншими дегустаторами — про це точно не відомо. Казали тільки, що Оскар Ікарович Решта днів зо три пив узвар з груш, приготовлений за особливим рецептом дружини, а Жора Кішечка тиждень пролежав у стаціонарі.

В. СТЕПАНОВ.
Ст. Плетений Ташлик.

БЛЕШНІ — 5.000 РОКІВ

БАГАТО різноманітних виробів періоду кам'яного віку знайшла археологічна експедиція Академії наук СРСР в околицях села Кондон Хабаровського краю. Їм не менш як 5000 років. Серед знахідок була і блешня з благородного каменю-змійовика для лову риби.

ЖУРНАЛ „ЗМІНА" — МОЛОДІ

Переді мною анкета, яку розсилає зараз журнал своїм читачам. Серед інших запитань є й такі: «Який ваш ідеал сучасної молодої людини? Якою ви її уявляєте у побуті, у праці, у стосунках з товаришами? Яке ваше найбільше захоплення і найбільше розчарування? Що на вашу думку слід зробити, щоб ваш учбовий заклад, колгосп, ваше підприємство, село чи місто стали ще кращими?»

Сподіваємось, що відповіді, які надійдуть до редакції «Зміни», допоможуть нам глибше пізнати смаки, настрої і мрії покоління, про яке на XXII з'їзді КПРС було урочисто проголошено, що воно житиме за комунізму.

В нарисах і статтях, що друкуватимуться наступного року, редакція прагнутиме показати не тільки красу праці, ентузіазм молодих творців нового суспільства, а як і чому уживаються поряд з комсомольським квитком власницькі інтереси: моя дача, мій автомобіль тощо. Або чому, наприклад, людина, що стала керівником, втрачає багато хороших рис і набуває немало поганих? А часто стає і злочинцем. Чому поряд з активністю крокує байдужість?

Зараз у всіх сферах мистецтва панує велике піднесення. Це сталося і внаслідок розвінчання культу особи і завдяки величезним досягненням Радянського Союзу в народногосподарському будівництві і на міжнародній арені. В літературу і мистецтво прийшла цікава талановита молодь, яка з високих партійних позицій утверджує ідеал нашого сучасника, гідного величних діянь нашого народу.

В одинадцятому номері «Зміни» надруковано роздуми молодого поета В. Коротича про покоління дерзаючих «Нам іти далі». Гадаємо, що наші читачі продовжать розмову, почату В. Коротичем, підключать сюди і питання виховання світогляду молоді, освіти, яким повинен бути культурний рівень юнака чи дівчини, питання естетичного виховання тощо.

Публікуватимуться матеріали під рубрикою «Берегами великого Дніпра», які розкажуть читачам про здійснення мрій Володимира Ілліча Леніна, який пророче бачив прихід комуністичного суспільства через повсюдну електрифікацію країни.

В цьому році журнал багато друкував молодих літераторів. Серед них прозаїки Є. Гуцало, В. Дрозд, В. Шевчук, В. Омельченко. Були надруковані перші хороші новели робітника А. Тарана. Журнал пильно стежить за творчим зростанням А. Тарана і готує нову добірку його новел.

Літератори Криму, Херсону, Харкова, Львова, Чернігова виступали на сторінках журналу. Але ще слабкий у нас зв'язок з літературними студіями областей. Гадаємо, у наступному році ця прогалина буде ліквідована.

З поезіями наступного року виступлять Д. Павличко, І. Драч, М. Вінграновський, В. Коротич, П. Чичила, В. Мамайсур, В. Симоненко, Б. Олійник та ін. Готують добірки новел П. Загребельний, Ю. Мушкетик, А. Шевчук (брат В. Шевчука), Р. Федорів та ін.

Особливу увагу приділятимемо популярному жанру фантастичного оповідання. Друкуватимуться кращі оповідання зарубіжних письменників Джона Стейнбека, К. Прічард та ін.

Під рубрикою «Люди ленінського гарту» і далі вміщуватимуться нариси про мужніх і чесних людей, які загинули в роки культу особи Сталіна. Ця рубрика популярна у читачів і старшого віку і молодшого.

Журнал систематично знайомитиме читачів з новинками науки і техніки, з завоюваннями в космосі, з використанням сонячної енергії, з роботою молодих вчених.

Відкриття в біології, медицині, фізиці, розвиток кібернетики, утворення нових наук, наприклад, математична лінгвістика — все це пов'язано з величезними успіхами радянської науки і безперечно захоплює молодь.

У «Зміні» підніматимуться питання: яке мистецтво подобається молоді, яка музика, яке кіно, які танці тощо. Як і раніше, багато уваги приділятиметься спорту.

Турбує нас і куточок в журналі, який ми назвали «Молодій сім'ї». Певно, вже досить порад про моди, приготування страв, догляду за квітами. Очевидно, треба радити і фільми для перегляду, і книги для читання, і де відпочити тощо.

Широко висвітлюватиметься життя молоді за рубежем.

Крім молодих літераторів, у журналі виступлять і письменники старшого покоління О. Гончар, А. Малишко, М. Чабанівський, Д. Ткач, С. Журахович та ін.

Сподіваємося, що наступного року кількість дописувачів до журналу «Зміна» збільшиться. І кожен з них розкаже про себе і свого товариша, про свій завод, колгосп, школу, про свої мрії. І з усього цього матеріалу постане образ нашого сучасника — Людини думаючої, господарчої, духовно багатої і щедрої серцем. Вона й буде головним героєм нашого журналу.

В. КОСТЮЧЕНКО,
відповідальний редактор журналу «Зміна».

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В КІНОТЕАТРАХ МІСТА

Кінотеатр «Мир». Для дітей «ГАВРОШ». Початок о 9 год. 50 хв. ранку, 11 год. 20 хв., 12 год. 50 хв. та о 2 год. 20 хв. дня. «НІКОЛИ». Початок о 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

Кінотеатр «Сивашець». «ДНІ КОХАННЯ». Початок о 10 год. ранку, 12 та 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора. Для дітей «ЗДРАСТУЙТЕ, ДІТИ!». Початок о 2 год. дня.

Кінотеатр імені Дзержинського. «ТЯЖКА РОЗПЛАТА». Початок о 9 год. 30 хв. ранку, 11 год. 30 хв., 1 год. 30 хв. та 3 год. 30 хв. дня, 5 год. 30 хв., 7 год. 30 хв., 9 год. 30 хв. вечора.

Кінотеатр «Хроніка». Хронікально-документальний фільм «ПО ЧОРНІЙ СТЕЖЦІ». Демонструється з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «ЧОРНА ЧАЙКА». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!
Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора.

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМУ, г. Кировоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.

БК 00418. Зам. № 7287. Т. 27.000.